

Și mi-a rămas din toate, azi, numai rugăciunea

Emilia Amariei

Vai, putrezește nukul, e plin de scorburi trunchiul
Și nimenea nu știe din care vremuri vine.
Era bătrân când tata, la umbra lui, cu mine
Stătea în miez de vară și își pleca genunchiul

Rugându-se acolo, în șoaptă, cu suspine,
Doar el știa ce-i spune plângând, lui Dumnezeu,
Alături, lângă tata, se deam tăcută, eu,
Iar el privea la ceruri durerea să-și aline.

Părea aprinsă zarea, pământul, cerul, lumea,
Când tremura frunzișul de focul viu al rugii,
S-a dus de-atunci și tata, îmbătrânesc toți nucii
Și mi-a rămas din toate , azi, numai rugăciunea.